

ธรรมะเหนือมิติ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว มาเข้าของเราละ

ถ้าพูดเรื่องเวรเรื่องกรรม เรื่องการเกิดและการตาย ผลของวิญญู เรื่องมิติไหน เห็นไหม ๑๐๐ ปีของเราเท่ากับเขา ๑ วัน นี่มิติมันเป็นมิติ มันเป็นผลของวิญญู ไข่ มันเป็นความจริงอยู่ นี่เป็นความจริงอยู่ ในเมื่อเราอยู่ในมิตินี้ เราเกิดมาในมิตินี้ มันก็คือมิตินี้แหละ แต่ใจเวลาประพาศปฏิบัติไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คูณอย่างพระเทวทัต เทวทัตคือจะแปลงร่างแปลงกายไปเป็นงูพันอยู่บนศีรษะของอชาตศัตรู อันนั้นคืออะไร?

สิ่งนี้มันมีอยู่ มันไม่ใช่เป็นความมหัศจรรย์อะไรเลยนะ ถ้าเป็นความมหัศจรรย์

ในปัจจุบันนี้ มีหลายคน พวกทำคุณไสยอะไรกันนี้ คนครอบครัวไหนไม่โดนไม่รู้เรื่องนะ แล้วทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้หรอก วิทยาศาสตร์พิสูจน์บอกมันไม่มี แต่เวลาครอบครัวไหนถ้าโดนเรื่องอย่างนี้ไปนะ มีปัญหาหลาย เพราะมันมีความขัดแย้งในความคิดใจ มีความขัดแย้งทางความคิดแล้วครอบครัวนั้นต้องการความอบอุ่น ครอบครัวต้องการความเข้าใจ แล้วมีสภาวะปัญหาอย่างนั้นก็ต้องแก้ไขกันไป แล้วมีไหม?

ไสยศาสตร์มันมีตลอดเวลา ไสยศาสตร์มันเกิดจากใจไข่มุข เกิดจากผู้ที่ทำคุณไสยจิตใจเขาเป็นสมาธิมากน้อยแค่ไหน ถ้าสมาธิของเขาเข้มแข็งดี ผลของมันจะมีคุณภาพมาก ถ้าจิตใจเขาไม่ค่อยเข้มแข็งเท่าไร คุณภาพมันจะน้อยลง คุณภาพอันนั้นมันจะให้ผลกับคนที่โดนของ ว่าคุณภาพมันมีมาก-น้อยแค่ไหน อันนี้ก็เป็นเรื่องหนึ่ง

แต่อีกเรื่องหนึ่ง เรื่องการทรมาน อยู่ในสมัยพุทธกาลเหมือนกัน เวลาพระพุทธเจ้าให้พระโมคคัลลานะไปทรมาน มันมีไอ้ที่ว่าทำขนมเบื้องนะ เป็นคนจี๋เหนียวมาก เป็นคนจี๋เหนียวนะ คนจี๋เหนียวมากๆ เลย แต่มันมีอำนาจวาสนาที่จะได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ไปเห็นคนเขาทำขนมเบื้อง อยากกินนะ เศรษฐีนะ ขนมเบื้องเป็นแผ่นๆ เล็กๆ ขนมเบื้องอินเดีย ไปเห็นเขาแล้วอากกินมาก แต่เศรษฐีอากกินมากแต่เสียค่ายศตางค์ไม่กล้าซื้อ คิดดูความอากกินนะ กลับมาบ้านมานอนเป็นไข้เลย นอนชมเลย ภรรยาถามว่า “เป็นอะไร?”

“เป็นไข้”

“เป็นไข้เพราะอะไร?”

“เป็นไข้เพราะอากกินขนมเบื้อง” อากกินขนมเบื้องจนเจ็บไข้ได้ป่วยเลย โอ้ย! แพนก็บอก

“ทำไมทำไมไม่ได้ เราก็อากกินสิ เราทำขนมเบื้องกินก็ได้ เพราะไปซื้อกินก็เสียค่ายศตางค์ไข่มุข อย่างนั้นเราก็อากกินเอง”

อ้าว ทำเอง ถ้าทำข้างล่างไม่ได้เดี๋ยวคนเห็นจะขอกิน ก็เลยไปทำบนปราสาทชั้นที่ ๗ ขึ้นไปทำข้างบน กะกินกัน ๒ คนไม่ให้ใครเห็นเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณเห็นว่าจะมีอำนาจวาสนาเป็นพระอรหันต์ได้ พอมีอำนาจวาสนาได้นะ ขึ้นไปทำขนมเบื้องบนชั้นที่ ๗ นะ คิดว่าปลอดภัยแล้วไง

พระโมคคัลลานะมาลอยอยู่กลางอากาศ ลอยอยู่ตรงหน้าต่างนะ กำลังทำขนมเบื้องอยู่ โอ้โฮ ไปเห็นพระโมคคัลลานะนะ คิดติในใจนะ โอ้โฮ หนีขึ้นมาถึงชั้นที่ ๗ แล้วนะ นี่ก็จะไม่มีใครเห็น โอ้ พระโมคคัลลานะมาขอพิณฆาต ด้วยประเพณีนะ แหม ก็ตัดใจนะ ตัดใจ นี่อยู่ในธรรมบทด้วย ตัดใจว่าตักแบ่งเล็กๆ ทำเล็กๆ ถวายพระนี่เล็กๆ นี่ก็พอ อย่าให้มาก

พอตักแบ่งเล็กๆ ด้วยฤทธิ์เห็นไหม พอละลงไปในกระทะเต็มแผ่นเลย โอ้ ไม่เอา เอาอันใหม่ อยู่อย่างนั้นนะ สุดท้ายมันทำไปก็ทำไม่ได้แล้ว เพราะด้วยฤทธิ์ของพระโมค

คัดลानะ มันไปไม่รอดแล้ว พอไปไม่รอดปั๊บ ขนมเบื่องที่ทำไมมันก็อยู่ในถาดไซ้ใหม่ เป็นชิ้นๆ นะ ตัดใจ ตัดใจว่าให้สักชิ้นหนึ่ง ชิ้นไหนก็ได้ดังชิ้นหนึ่ง พอถึงชิ้นนั้น ขึ้นมา มันดึงไม่ออก ดังชิ้นมันก็ติดขึ้นมาทั้งถาดเลย โอ๊ย! อย่างนี้ยิ่งยุ่งไปใหญ่เลย

สุดท้ายแล้วมันด้วยวาสนา เลยตัดใจว่าจะใส่บาตร ด้วยความโกรธใจว่าจะใส่บาตรพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะไม่ยอมรับ พระโมคคัลลานะไม่รับแล้ว บอกว่า มันไม่เป็นธรรม พระโมคคัลลานะมาทรมานอยู่ บอกไม่รับ ถ้าจะถวายต้องไปถวายพระพุทธรเจ้า ก็เลยพาไปถวายพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าเทศน์เป็นพระอรหันต์เลย คุณก็เหนียวขนาดนั้นนะ ความจีเหนียวเห็นไหม

แต่โดยฤทธิ์โดยการเหาะเหิน สมัยพุทธกาล ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว วิทยาศาสตร์ยังไม่มี ถ้ายังไม่มี การกระทำอย่างนั้นมันต้องเกิดขึ้นตามความเป็นจริง แล้วเวลาพูดนะ เราถึงเชื่อเวลาพระโมคคัลลานะที่บอกว่าอยู่กับพราหมณ์ ไปอยู่ที่พราหมณ์นิมนต์ไว้แล้วลืมนใส่บาตร เห็นไหม ข้ายากมากแวงใจ ไปถึงพอดิมิม้า คำว่าต่างเขาเอาม้ามาจะมาขายม้า เขามาเขาก็มีอาหารม้ามาด้วย ข้ายกลิ้ง ม้ากินวันละลิตร ก็ให้พระองค์ละลิตร

พระอานนทก็เอามาบดเป็นแป้งแล้วเอาน้ำพรมให้ฉัน เป็นอยู่ ๓ เดือน จนพระโมคคัลลานะก็ทนไม่ไหวนะ คำพูดคำนี้ไง พอนทนไม่ไหวปั๊บ ไปขอพระพุทธรเจ้าเลย

“ผมจะพาพระพวกนี้เหาะไปบิณฑบาตอีกทวีปหนึ่ง”

เรามาคิดนะ คิดแบบวิทยาศาสตร์นะ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว ตะวันออกกลางแถวอียิปต์นี่ ตอนนีเขา ๔,๐๐๐ กว่าปี เราจะบอกว่าสมัยนั้นนะ ถ้า ๒,๐๐๐ กว่าปีสมัยพระพุทธรเจ้านะ ทางตะวันออกกลางทางนี้ ประเทศชาติเขาเจริญอยู่นะ มันมีในโลกนี้มันก็เหมือนกับเราปัจจุบันนี้ เรารู้เลยว่าในโลกนี้มันมีก็ทวีป มันมีประเทศชาติอยู่ที่ไหนบ้าง มันมีรัฐต่างๆ มากมายมหาศาลเลย

แต่สมัยนั้นไง สมัย ๒,๐๐๐ กว่าปี เอาวิทยาศาสตร์มาเทียบไง ว่าตะวันออกกลางมันมีตั้ง ๔,๐๐๐ ปี ๕,๐๐๐ ปี ๖,๐๐๐ ปี แล้วนี่ ๒,๐๐๐ กว่าปีไซ้ใหม่ นี่พระโมคคัลลานะนี่ สมัยนั้นอย่างมากที่สุดก็มีพวกอาวูร์ก็มีพวกคาบ พวกกรร เป็นสมัยโบราณ พระโมคคัลลานะไปบอกพระพุทธรเจ้าเลย บอกว่า

“จะขอ จะให้พระจับมือกัน แล้วจะพาหะไปบิณฑบาตอีกทวีปหนึ่ง”

พระพุทธเจ้าไม่อนุญาต

พอไม่อนุญาตนะ บอกว่า “อย่างนั้นจะพลิกง้วนดินขึ้นมา” ดินสอพอง คนโบราณเราจะกิ้งง้วนดิน บอก “เราจะพลิกง้วนดินขึ้นมาเพื่อให้พระได้ฉันทได้”

พระพุทธเจ้าถามพระโมคคัลลานะ “แล้วประชาชนที่อยู่นี้จะทำอย่างไร?”

“ข้าพเจ้าจะกางมือของข้าพเจ้าออกให้เป็นทวีปเลย แล้วย้ายพวกนั้นมาไว้บนฝ่ามือของข้าพเจ้าก่อน แล้วพลิกขึ้นมา”

“พลิกขึ้นมาเสร็จแล้วนะ พอพลิกขึ้นมาเป็นพื้นฐานแล้วค่อยเอาประชาชนนี้วางลงไปบนนั้นหรือ?”

เราจะบอกว่าคำพูดนี้เป็นคำพูดระหว่างพระโมคคัลลานะกับพระพุทธเจ้า ถ้าไม่ความจริง พระพุทธเจ้าจะยอมรับไหม? พระพุทธเจ้าจะยอมรับไหมว่าให้คนมาพูดโกหกซึ่งๆ หน้านี้เป็นไปได้ไหม? แล้วพระโมคคัลลานะเป็นลูกศิษย์ ถ้าเป็นลูกศิษย์แล้วทำไม่ได้จริงจะกล้าพูดกับพระพุทธเจ้าไหม?

นี่พูดถึงของอย่างนี้ สมัยนั้นมันยังไม่มีวิทยาศาสตร์ คนที่ทำได้จริงคือว่าคุณภาพความจริงที่ทำได้จริง แต่ในสมัยปัจจุบันนี้ สิ่งที่ทำๆ กันอยู่ เห็นไหม เข้ามานสมาบัติเรื่องฤทธิ์เดช มันเป็นเรื่องโกหก ๕๕ เปอร์เซนต์ เพราะของจริงนะ

ดูเราพูดบ่อย ว่าตอนหลวงปู่เจี๊ยะท่านอยู่กับหลวงปู่ขาว ไอ้พวกที่ทำสงครามเวียดนาม เขาไปที่ระเบิดเวียดนามแล้วเขากลับมา เขาต้องมาสักระเบิดทิ้ง แล้วเขามาเจอหลวงปู่ขาว แล้วพอเสร็จแล้วพอลงมา เขา ทหารใช้ไหม เขาก็มีเพื่อนเป็นคนพื้นที่ เขาบอกให้พาไปหาพระเฒ่า ก็พาไปวัดไหนก็ไม่ใช่ พาไปไหนก็ไม่ใช่

วันนั้นหลวงปู่ขาว แล้วมีอาจารย์องค์หนึ่ง แล้วก็หลวงปู่เจี๊ยะ ท่านบอกท่านนั่งองค์ที่ ๓ พอฝรั่งมันโผล่เข้าถ้ำกลองเพล มันขี้เลื่อยองค์นี้ องค์นี้ องค์นี้ องค์นี้เลย

เราบอกว่าของจริงท่านไม่พูดไป หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน ครูบาอาจารย์นี้

มีพวกทหารอากาศสมัยนั้นเขาเจอกันบ่อย นี่เราพูดถึงว่าข้อเท็จจริงที่มันมีอยู่จริง แต่พระที่มีอยู่จริงเขาไม่เอามาพูดกัน คนที่พูดออกมาส่วนใหญ่แล้วพูดประชาสัมพันธ์ มันเพื่อประโยชน์กับตัว สิ่งที่มีมันเป็นมันมี แต่สิ่งนี้แล้ววิทยาศาสตร์จะพิสูจน์กันได้อย่างไร?

ถ้าจะว่ามันเป็นพุทธศาสน์มันก็ไม่ใช่ เพราะพระพุทธเจ้าพูดถึงโลกียะ สิ่งนี้เป็น ฆานโลกีย ฆานโลกียไม่เกี่ยวกับพุทธศาสนา ฆานโลกียไม่เกี่ยวพุทธศาสนานะ ศาสนานี้ เป็นพุทธศาสน์ พุทธศาสน์นะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ศาสนาพุทธอยู่ที่นี้ แต่ในเมื่อ หัวใจของคน เวลาหัวใจคนที่มันเกิด-ตาย คนแต่ละคนที่เกิด-ตายมา พันธุกรรมทางจิต เห็นไหม คนแต่ละคนมันพันธุกรรมทางจิต มันเกิด-ตายมา

ศาสนาพุทธมี ๒,๐๐๐ กว่าปี แล้วเวลาพระพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติไป เห็นไหม ไม่มีดินไม่มีปลาย เราเกิด-ตายมาก่อนพระพุทธศาสนาที่รอบ พอจิตที่มันเกิดก่อนหรือตาย ก่อนพุทธศาสนา มันสะสมพันธุกรรม สะสมฤทธิ์เดช สะสมความอับเฉา สะสมสิ่งที่เป็น บาปเป็นกรรมในหัวใจมามหาศาลเลย

นี่พอมันทำ เรามาประพฤติปฏิบัติ “พุทธศาสน์” พุทธศาสน์คืออริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคญาณที่จะเข้าไปชำระกิเลส แต่พื้นฐานของจิต ถ้ามีอำนาจ วาสนามา มันมีพลังของมัน พอมันมีพลังของมัน เหมือนกับน้ำมันดิบ ถ้าใครเจอน้ำมันดิบ ใครเจาะไปถึงน้ำมันดิบ จะได้ผลประโยชน์จากน้ำมันดิบ คุณค่ามาก จิตของเราถ้าทำความสงบของใจเข้าไป ด้วยคุณธรรมของจิต ด้วยสัมมาสมาธิ มันเจาะเข้าไปถึงบุญกุศลอันนั้น มันแสดงตัวออกมา นี่จิตนิสัยของคนมันไม่เหมือนกัน

เวลาเขาพูด เห็นไหม บอกว่ากำหนดพุทโธ พุทโธเลย มันจะมีติดนิมิตติดอะไร เราบอกจะกำหนดอะไรก็ได้แล้วแต่ ถ้ามันเป็นสัจจะความจริง ถ้าจิตมันสงบเข้าไปถึงฐานอันนี้ มันจะไปเห็นข้อมูลอันนั้น ไปเห็นพันธุกรรม คือบุญกุศล สิ่งที่ทำมาของจิตมันจะแสดงออกมา

สิ่งที่แสดงออกมา ถ้าแสดงออกมา พอแสดงออกมาตามข้อเท็จจริง บางคน อย่างเช่นประเทศไทยไม่มีน้ำมัน ต้องซื้อเขาคดตลอดเวลาเลย จิตของเราถ้าข้อมูลมันเรียบ

ง่าย มันไม่มีฤทธิ์มีเดช มันไม่มีเห็นนิมิต มันก็ธรรมชาติของมันอย่างนั้น ถ้าธรรมชาติของมัน จิตของคนมันไม่เหมือนกัน

โลกๆ หนึ่งก็คือโลกทั้งใบหนึ่งใช้ไหม เวลาจิตก็โลกๆ หนึ่ง โลกคือหมู่สัตว์ โลกคือจิต จิตนี้ก็เป็นโลกๆ หนึ่ง เห็นไหม เหมือนกับโลกนี้เจาะลงไปแล้ว โลกเรามีน้ำมันดิบ มีน้ำมันต่างๆ คุณาวเคราะห์ดวงต่างๆ ในจักรวาลนี้มันไม่มี เห็นไหม ดาวทุกดวงอยู่ไม่ได้ ไม่มีออกซิเจน ไม่มีน้ำอยู่ไม่ได้

แล้วจิตของคนมันก็เหมือนโลกใบหนึ่งเลย โลกใบหนึ่งเวลาเจาะลงไป พอเจาะลงไปถึงที่สุด ถ้ามันได้น้ำ มีน้ำ มีน้ำมันดิบ มีอะไรมีต่าง มันมีทรัพยากรที่ดำรงชีวิตได้ไง ทีนี้พอเรากำหนดพุทโธ พุทโธเข้าไป พอจิตเข้าไปถึงตรงนี้ มันแสดงออกมา

ดูเราเจาะน้ำ ถ้าน้ำมันพุ่งออกมา เพราะพลังงานของมันมากๆ เลย โอ้ ฤทธิ์เดชมันจะมีของมันนะ อันนี้ถ้าครูบาอาจารย์เป็นนะ มันต้องกลับมาที่ตัวโลก เพราะสิ่งนั้นเกิดจากโลก อย่างทรัพยากรอยู่บนโลก

“ความสงบของใจ” ถ้าใจมีความสงบของมัน พอเข้าไปถึงตัวโลกนี้แล้ว ตัวโลกมีทรัพยากรมาก-น้อยแค่ไหน ทรัพยากรมาก-น้อยแค่ไหนมันก็มีฤทธิ์มีเดชอย่างที่เป็นขึ้นมา ทีนี้เรียกว่าฉานโลกีย์ สิ่งนี้มันเป็นคุณสมบัติ ฉานโลกีย์ โลก โลกคือตัวจิต โลกคือธรรมชาติของมัน แล้วพอเข้าไปถึงมัน มันแสดงออกโดยธรรมชาติของมันเท่านั้น นี่ฉานโลกีย์ สิ่งนี้มีอยู่ในโลกใจ นี่เข้าถึงหรือเข้าไม่ถึงล่ะ?

ถ้าเข้าถึงขึ้นมามันก็แสดงออก แล้วทุกคนจะทำได้แบบนี้ไหม ถ้าทุกคนทำได้แบบนี้ ทุกประเทศก็ต้องมีน้ำมันดิบเหมือนกัน ทุกประเทศในโลกนี้เลยไม่ต้องซื้อน้ำมันดิบประเทศอื่นมาใช้เลย ทุกประเทศต้องเจาะลงไปแล้วเจอน้ำมันดิบหมด ใช้ได้หมดทุกประเทศ มันไม่มี บางประเทศมี บางประเทศไม่มี เห็นไหม

จิตก็เหมือนกัน บางดวงจะมีสภาวะแบบนี้ บางจิตมีสภาวะแบบนี้ นี่ครูบาอาจารย์ที่เป็น ทุกประเทศในโลกนี้ก็ต้องมีระบบเศรษฐกิจของประเทศนั้น เพื่อจะให้ประเทศนั้นอยู่ได้ การภาวนาเหมือนกัน ถ้าถึงจิตแล้วย้อนกลับมาที่จิตของตัว ถ้ากลับมาที่จิตของตัว พุทโธ พุทโธหรือใช้ปัญญาควบคุมไว้ไม่ให้มันออกรู้ พลังงานนั้นไม่ให้มันสูญเปล่า

ถ้าพลังงานไม่สูญเปล่า ความไม่สูญเปล่าเป็นสัมมาสมาธิเกิดตรงนี้แล้ว ถ้าสัมมาสมาธิเกิดตรงนี้แล้ว ทรัพยากรนั้นจะมาใช้ทำอะไร ถ้าทรัพยากรนั้นเอามาใช้เพื่อประโยชน์กับประเทศชาตินั้น ทรัพยากรนั้นจะเป็นประโยชน์ เห็นไหม นี่โลกุตตรปัญหานี้พูดถึงพุทธศาสนา

แต่เวลาพอพุทธศาสนาเกิดขึ้นมาแล้ว อย่างเช่นพูดเมื่อไหร่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปทรมานองคุลิมาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาไปทรมานองคุลิมาล ก่อนจะไปองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงญาณแล้ว เพราะองคุลิมาลมีอำนาจวาสนา เป็นคนดีคนหนึ่งนะ สิ่งที่ทำๆ ไปเพราะความหลงผิด ความเชื่อ

เป็นคนดีมาก เป็นคนเชื่อว่าอาจารย์จะให้วิชาการ ที่แรกไปอยู่นะ ไปอยู่ด้วยกัน เห็นไหม ลูกศิษย์เป็นคนดีใจ ทำหน้าที่การงานอุปัฏฐากครูบาอาจารย์ดีมากเลย แล้วเรียนหนังสือก็เก่ง ลูกศิษย์ด้วยกันอีกมา พออีกมาก็ไล่ความไปเรื่อย คนโน้นก็ไล่ความ คนนี้ก็ไล่ความ ไล่ทุกอย่าง สุดท้ายอาจารย์ก็

ทุกอย่างเป็นคนดีนะ พื้นฐานเป็นคนดีหมดเลย แต่มันด้วยกิเลสตัณหา ด้วยอิจฉา ตาร้อน ด้วยต่างๆ มันยุเหยิง ยุเหย้อย่างไรอาจารย์ก็ว่าลูกศิษย์เราอย่างไรก็ไม่คิดล้างครูนะ อาจารย์ก็คิดว่าสอนวิชาการให้ลูกศิษย์ทั้งหมด มันก็มีเทคนิคที่เหนือกว่า ยังมีแบบหนังสือว่า “เพลงดาบที่เหนือกว่า” เก็บไว้ปราบได้ อย่งไรก็ยังได้หมด เข้าไปยุว่ามันจะคิดล้างครู มันจะอะไร ยุหมดนะ ยุอย่างไรรู้ไหมหัวไหนเพราะเขาเป็นคนดีคนหนึ่ง

สุดท้ายบอกว่ามันจะเป็นชู้กับเมีย สุดท้ายนะบอกว่ามันจะเป็นชู้ โอ เท่านั้นนะ ถ้าอย่างนั้นจบแล้ว ก็เลยวางแผนว่ามีวิชาที่ดีมากๆ แต่การจะเรียนวิชานี้ ต้องเอานิ้วของคนพินนี้ คือโดยกลุศโลบาย คือคิดว่าคนจะฆ่าคนพินคน จะอยู่ในสังคมไม่ได้หรอก มันจะต้องโดน นี่คนที่มียปัญญา จะฆ่าคนด้วยปัญญา ไม่ได้คิดทำลายเขาเพราะถือว่าตัวเองก็มีเกียรติ ถ้าเราอาจารย์ไปฆ่าลูกศิษย์ มันจะเสียชื่อเสียงมาก ก็วางกลุศโลบายฆ่าคนด้วยปัญญา ว่ามีวิชาการที่ดีมาก แล้วให้ไปฆ่าคนเอานิ้วคนพินนี้มาเพื่อเป็นขึ้นครูเพื่อจะศึกษาวิชาการนี้ ตัวเองก็อยากได้วิชา ลืมไปเลยว่าจะไปฆ่าคนเพื่อเอานิ้วมาแลกกับวิชานี้

นี่ไง เริ่มต้นโดยเจตนาดีหมดเลย แต่เพราะโดนลูกศิษย์ยุแหย่ แล้วอาจารย์ก็มีหลักมีเกณฑ์ กว่าอาจารย์จะเชื่ออย่างนี้ได้เนะ ก็มีเรื่องเป่าหุมาตลอด จนพออาจารย์เชื่อก็จะหากุศโลบายจะฆ่า จะยืมมือทางราชการฆ่า ก็เอาเนื้อมันไปตัด ไปตัดเนื้อมันอยู่เรื่อย นี่มันก็ जरขยาไป जरขยาไปถึงแม่ แม่ก็ห่วงลูกใช้ไหม ห่วงลูกว่าภักดิ์ริยเขากำลังตั้งจะเอากองทัพทั้งกองทัพมาปราบมหาโจรคนนี่คนเดียว แม่ก็กลัวลูกจะตาย แม่ก็จะมาบอกลูก เพราะแม่อยู่ในเมือง ไม่คิดว่าลูกจะไม่รู้ไง ด้วยความรักของแม่

พระพุทธเจ้าเล็งญาณ นี่พูดถึงว่าเล็งญาณ เห็นไหม จะบอกว่าเขาก็มีศักยภาพของเขา แล้วเขาเรียนมาไง เรียนมาจนทางวิชาการว่าถ้าเขาวิ่งนะ วิ่งเร็วกว่าม้า ในธรรมชาติอธิบายไว้หมด ถ้าองคุลิมาลวิ่ง วิ่งเร็วกว่าม้า ระบบรถศึก ระบบแบบว่าระบบจีปนาวิฐสมัยปัจจุบันนี้จะหนีพ้นจากการควบคุมขององคุลิมาลไม่ได้เลย นี่ก็เหมือนกัน ม้าที่เร็วที่สุด ทุกอย่างที่เร็วที่สุด จะไม่มีใครหนีพ้นจากเงื้อมมือขององคุลิมาลได้ เขามีศักยภาพขนาดนั้น ฉะนั้นใครมาเขาเอาฆ่าได้หมดละ

นี่พอถึงที่สุดแล้วแม่มา พระพุทธเจ้ารู้ขนาดนั้นนะ ถ้าแม่มา ลูกก็ต้องรักแม่ แต่ด้วยจิตใจที่มันฆ่าคนไว้มาก มันตกต่ำขนาดนั้น มันจะไม่ต้องการแล้ว มันต้องการวิชาอย่างเดียวคือเป้าหมายอันสุดท้าย จะต้องเอาเนื้อมัน ๑,๐๐๐ ใจ นี่พอแม่มาก็ต้องฆ่าแม่ ถ้าฆ่าแม่ เพราะด้วยจิตใจที่มันนั้น ก็เล็งญาณแล้วเห็น เห็นศักยภาพว่าจะเป็นพระอรหันต์ได้ด้วย เห็นว่าถ้าไม่มาจะเสียโอกาสด้วย ก็เลยมาทรมาน มาโดยฤทธิ์

พอมานะโดยฤทธิ์ พอมานะเจอสมณะ มันเข้าข่าย พอมานะองคุลิมาลเห็นแล้ว พอเห็นแล้วก็ ถ้าฆ่าแม่มา นี่ตัดหน้าแม่มาก็ออกเลย เห็นไหมที่ว่าวิ่งเร็วที่สุด วิ่งเร็วที่สุดมากเลย นี่วิ่งเร็วขนาดไหนก็ไม่ทันพระพุทธเจ้า ถึงได้ตะโกนว่า

“สมณะหยุดก่อน สมณะหยุดก่อน สมณะหยุดก่อน ” สมณะหยุดก่อนเพราะอะไร?

คุณะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปทรมานชฎิล ๓ พี่น้อง ชฎิล ๓ พี่น้องบุชาไฟ เวลาพระพุทธเจ้าจะเทศน์ชฎิล ๓ พี่น้องนะ บอกเลยนะ “ไฟเป็นของร้อน ตา

เป็นของร้อน หูเป็นของร้อน” พระพุทธเจ้าจะทราบใคร จะทราบตรงกับจิต ตรงกับ
สิ่งที่มันหมักหมมในใจของบุคคลนั้น

นี่เหมือนกัน ในเมื่อตัวเองถือว่าตัวเองวิ่งเร็วที่สุด ตัวเองคิดว่าวิ่งเร็วกว่าม้า พอวิ่ง
เร็วกว่าม้า พอพระพุทธเจ้าเคลื่อนไป นี่เขาวิ่งตามเลย วิ่งตามขนาดไหนก็วิ่งตามไม่ทัน
จนหลุดปากออกมา

“สมณะหยุดก่อน สมณะหยุดก่อน ” “เราหยุดแล้ว เธอต่างหากยังไม่หยุด”

นี่ถ้าคิดทางโลกนะ ถ้าคิดถึงทางโลกนี้ไม่จริงแล้ว เพราะว่าเคลื่อนอยู่ วิ่งยังไม่ทัน
เลย บอกหยุดได้อย่างไร แต่เวลาเป็นธรรมะ เห็นไหม เราหยุดการฆ่า เราหยุดการทำลาย
เธอต่างหากไม่หยุดการทำลาย มันวิ่งจากข้างนอก วิ่งโดยร่างกาย วิ่งโดยฝีเท้า กับวิ่งโดย
ค้นหาความทะยานอยาก

พอพระพุทธเจ้าเข้าไปตรงนี้ สลดใจเลย เพราะคนเป็นคนคืออยู่ แต่มันไม่มีอะไร
ไปซื้อความรู้สึกอันนั้น พอพระพุทธเจ้าเทศนาซื้อความรู้สึกอันนั้นปั๊บ โอ้โฮ วางดาบ
นะ วิชาสุดยอดวิชาก็ไม่เอาแล้ว ไม่เอา เพราะมันเป็นค้นหาความทะยานอยาก อยากได้
อยากกระทำ อยากทำลายเขา พอพระพุทธเจ้าบอกเราหยุดแล้ว เธอยังไม่หยุด วางดาบเลย
กราบเลยนะ มันสะเทือนใจมากใจ

พอมันสะเทือนใจมากก็ขอบวชเลยนะ พอขอบวชปั๊บ ก่อนมาพระพุทธเจ้า อนาคต
ตั้งสัญญารู้หมดแล้ว พระพุทธเจ้าถามพระเจ้าพิมพิสารก่อน บอกพระเจ้าพิมพิสารว่า
“เธอจะไปไหน” จะตั้งกองทัพ เพราะส่งไปตีที่ไรก็ได้โดนองคุลิมาลฆ่าหมด คราวนี้จะเอาแต่
นักรบเก่งๆ แล้วกองทัพใหญ่มา แล้วพระพุทธเจ้าก็บอกว่า “ถ้ามหาโจรนั้นบวชเป็นภิกษุ
แล้ว มหาบพิตรจะยกโทษให้ไหม?”

พระเจ้าพิมพิสารรับปากไว้หมดแล้ว “ถ้าเขาเป็นแบบว่าจากมิจาติภูมิเป็น
สัมมาทิฐิ เขาเป็นคนดี จะให้อภัยไหม?”

พระพุทธเจ้าก็เลยมาทราบองคุลิมาล แล้วองคุลิมาลบวช พอบวชเสร็จแล้ว
โอ้โฮ พาเข้ามาในเมืองนะ คนตื่นตื่นกันไปหมดเลย

แต่กรรมมันมีนะ เวลาพูด ฤทธิ์อันนี้ทำให้เป็นพระอรหันต์ได้ แล้วที่เวลาคาถา
คลอดลูก เพราะสมัยนั้นพองคุลิมาลบวชพระแล้วนะ พอไปไหนคนจะแตกตื่นกลัวมาก
มันมีอยู่วันหนึ่งบิณฑบาตไป มีผู้หญิงท้องไง พอผู้หญิงท้อง เขาก็ทำงานประจำวันของ
เขา พองคุลิมาลบิณฑบาตไป ด้วยความกลัว ถ้าองคุลิมาลบิณฑบาต ทุกคนจะวิ่งหนี
หมด วิ่งหนีหมดเลยนะ ไม่กล้า

แล้วพอวิ่งหนีหมดปั๊บ ผู้หญิงคนนี้วิ่งหนีไม่ทัน หกล้ม พอหกล้ม องคุลิมาลก็ไป
ปลงธรรมสังเวชใจ (ถ้าพูดภาษาบาลีเราจำไม่ได้) “น้องหญิง ขอให้คลอดด้วยความ
สะดวกเถิด”

แบบว่าด้วยความตกใจ คนท้องนะ แล้วล้ม องคุลิมาลก็ไปปลงธรรมสังเวช แล้วก็
ไปพูดเป็นภาษาบาลีเหมือนกับกล่าวๆ “น้องหญิง ขอให้คลอดด้วยความสะดวก” ก็เลย
คลอดง่าย อะไรง่าย คาถาคลอดลูกก็เป็นคาถาขององคุลิมาล

แล้วเวลาไปบิณฑบาตนะ เขาจะยิงนกตกปลาแล้วแต่ หินก้อนนั้นจะมาโดนหัวอง
คุลิมาล บิณฑบาตกลับมาจะมีเลือดกลับมาทุกวันเลย ดูสิ คนมีฤทธิ์มีเดชขนาดนั้นนะ ไป
เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสียใจมากเลย “ทำไมมันเป็นแบบนี้?” เวลาทำเขา
มันก็ทำได้ด้วยหัวใจ แต่เวลาโดนกระทบกระเทือนโดยกรรม กรรมมันจะตามมา พอ
กรรมตามมา โอ๊ย เสียใจมาก “ทำไมมันมีแต่บาดแผลกลับมาทุกวัน?”

“องคุลิมาล เวลาเธอทำเขา เธอทำทั้งชีวิตนะ ไฉนมันเสกกรรมอย่างนี้” องคุ
ลิมาลก็เลยทำใจได้ไง

เวลาทำลาย เวลาจะฆ่าคน ๑,๐๐๐ คน แล้วมันไม่มีเสกกรรม ไม่มีอะไรเหรอ?
มันก็มีของมันใช่ไหม? แต่มันแก้ไขกันจบไปชาตินี้ไง คือถ้าองคุลิมาลเป็นพระอรหันต์
แล้ว เสกกรรมมันจะตามมาทัน แต่ไม่ทันทางหัวใจ ถึงที่สุดแล้วนะ กรรมอันนี้จะไม่ทัน
พระอรหันต์ พระอรหันต์ไม่มีกรรมแล้ว แต่เสกกรรมที่ทำไว้ชาติสุดท้ายมันจะตามมา
ตลอดเลย องคุลิมาลเสียใจมาก

นี่กลับมาที่ว่าการเคลื่อนไป การเคลื่อนไปนี่มันการเคลื่อนไปของสัจภาพของ
พระพุทธเจ้า ไฉนว่ามิตีก็คือมิตินี้แหละ มิตินี้ ถ้าเป็นอีกมิตินึงมันก็เป็นกามภพ รูปภพ

อรุณภพใช้ไหม เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม นี่เป็นคนละมิติกัน อย่างเช่นถ้าเราบอก ว่าแมลงวัน ๗ วัน เรามนุษย์นี้ ๑๐๐ ปีอายุขัย เห็นไหม แล้วสัตว์ตัวอื่นๆ อายุขัยก็แตกต่างกันไปใช้ไหม อย่างสุนัขประมาณ ๑๐ ปี ถูกลี้นสุนัขอายุ ๑๐ ปี เท่าอายุเป็น ๑๐๐-๓๐๐ ปี อายุของเต่า เห็นไหม อายุของสัตว์มันแตกต่างกัน อย่างนี้คนละมิติไหม ไม่ใช่ มิติเดียวกันใช้ไหม?

พอเป็นมิติเดียวกัน เพราะเราอยู่ในมิติของมนุษย์ ในมิติของโลก มันมีสัตว์ เจริญแล้วก็มีมนุษย์ แต่พออีกมิติหนึ่งไป มันก็ไปเริ่มตั้งแต่สัมภเวสี นรกอเวจี อันนั้น มันคนละมิติแล้ว ฉะนั้นเวลาเราตาย สังเกตได้ไหม (ไม่อย่างพูดนะ) เวลาคนประสบ อุบัติเหตุแล้วมันเผลอตรงนั้น นั่นนะสัมภเวสี แสงหาที่เกิด เพราะอะไร เพราะเวลาเราตาย เห็นไหม อย่างเรานี่พอถึงเวลาเราแก่ตาย เราหมดอายุขัย จิตมันก็ไปอีก ไปตามเวรตาม กรรมที่มันหมุนไปในวัฏฏะ

ทีนี้เราอายุขัยมันจะตาย มันยังไม่ถึงอายุขัย เราประสบอุบัติเหตุ อายุขัยเรายังไม่ ตายแต่ประสบอุบัติเหตุไป มันก็ไปอีกมิติหนึ่ง นี่ไงที่ว่าพระพุทธเจ้าอยู่คนละมิติ

ถ้าเราไปอีกมิติหนึ่ง มันยังไม่ถึงซึ่งอายุขัย มันเป็นสัมภเวสี แล้วบอกจิตนี้ไม่เคย เว้นวรรค จิตนี้ไม่เคยว่าง แล้วเวลาตายไป ถ้าตายไปตามอายุขัย มันก็เกิดภพชาติไปเลย แต่ถ้ามันไม่ถึงอายุขัย มันตายไป มันไปเกิดเป็นสัมภเวสี มันเป็นภพใหม่ เป็นภพหนึ่ง ใช้ ไหม? สัมภเวสีนี้เป็นภพหนึ่งไหม เป็น สัมภเวสีเป็นภพหนึ่งเพราะสัมภเวสีต้องแสวงหา ที่เกิดต่อไปอีก

นี่สัมภเวสีมันเกิดแล้ว เกิดเป็นสัมภเวสี แต่มันไม่ได้เกิดตามเวรตามกรรม ตาม ภพตามชาติอันนั้น มันก็ต้องไปอาศัยตรงนี้ กาลเวลานี้มันก็ยืดยาวไป ยืดยาวไปเพราะ อะไร?

อย่างเช่นอายุขัยเรานี้ละ ๑๐๐ ปี ถ้าเรา ๕๐ ปีตายเห็นไหม ถ้าเรายังไม่ตาย อีก ๕๐ ปีอีก ๑๐๐ ปีเราก็ตายไปอีกจบ ทีนี้พอเราบอกเรา ๕๐ ปี ถ้าเราอยู่ในโลกนี้เราอยู่อีก ๕๐ ปี เราก็หมดอายุขัย แต่พอไปอยู่สัมภเวสีนี้ ๕๐ ปีของเขากับ ๕๐ ปีของเราต่างกันละ พอมัน

ต่างกัน ความต่างกันเวลานี้ต่างกัน พอมันต่างกัน พอเอาเวลามาเทียบกัน มันเทียบกันไม่ได้ พอมันเทียบกันไม่ได้ นี่ถึงว่าผลของวิญญู

พอผลของวิญญู ถ้ามันเวียนตายเวียนเกิด มันอยู่ที่ผลของวิญญูที่ทำให้เราเกิดภพชาติไหน พอเกิดภพชาติไหน มันเวียนไป อันนี้มันเป็นกาลเวลาที่พระพุทธเจ้าพูดไว้อยู่ในพระไตรปิฎกนะ แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติไป สิ่งนั้น ไม่อย่างนั้นเวลาเราปฏิบัติกัน ถ้ายังสงสัยในหัวใจ ถ้าจิตใจยังมีความสงสัยอยู่ สงสัยเรื่องกาลเวลา สงสัยเรื่องมิติ สงสัยเรื่องภพนี้ละ เราก็ต้องติดกับมันไป

แต่ถ้าเราเห็นหมดเพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะว่า ดูหลวงตาท่านพูดคำนี้ “พุทโธ สะเทือนสามโลกธาตุ” เรากำหนดพุทโธนี้มันสะเทือนสามโลกธาตุ เพราะตัวจิตนี้มันไปกำหนดพุทโธ ตัวจิตนี้มันเกิด-ตายตั้งแต่กามภพ รูปภพ อรูปภพ ที่นี้พอถ้าจิตตัวนี้เราพุทโธ ตัวจิตนี้มันเป็นตัวแกนตัวหลักของสามโลกธาตุ นี่พอมันเกิด-ตาย มันหมุนไปตามสามโลกธาตุนี้ ไปเกิดลงวาระไหนเท่านั้นเอง แล้วถ้ามันลงวาระไหน มันไปเพราะอะไรไปเพราะมีตัวจิต

นี่ถ้าตัวจิตเวลามันประพฤติปฏิบัติเข้าไป มันชำระล้างมันตั้งแต่โสดาบัน โสดาบันอีก ๓ ชาติ สกิทาคามี ๓ ชาติ อนาคามีนี้กามภพไม่มีแล้ว มันจะเหลือรูปภพ เหลืออรูปภพ นี่อรูปภพมันก็หนึ่งเดียวแล้ว พอหนึ่งเดียว แต่ถ้าพอทำลายจิตหมดแล้ว ถึงว่าพระอรหันต์ไม่มีจิต ไม่มีจิตเพราะอะไร ไม่มีจิตเพราะไม่มีภพ ไม่มีสถานที่ ไม่มีมารอาสย ไม่มีสิ่งใดๆ เลย ถ้าไม่มีสิ่งใดๆ เลย มันพ้นออกไปกามภพ รูปภพ อรูปภพ

นี่พูดถึงจะบอกว่าถ้าจุดเริ่มต้นคือตัวแกน คือตัวหลัก คือตัวจิต ถ้ามันมีอะไรไป ถ้ามันไม่ไป มันมีอะไรที่มันไม่ไป แล้วถ้ามันไม่ไป สิ่งที่มันไป ภพ ปฏิสนธิจิตที่มันไป แล้วถ้ามันไม่ไป มันเข้าใจหมดแล้ว ทำไมมันถึงไม่ไป? แล้วไม่ไปไปอยู่ที่ไหน? อยู่ได้อย่างไร? อยู่อย่างไร? สิ้นกระบวนการของการเวียนตายเวียนเกิดมันเป็นอย่างไร?

ถ้ากระบวนการนี้เราไม่รู้ไม่ได้ เราทำเข้าใจไม่ได้ มันต้องไหลไปแน่นอน ถ้ากระบวนการนี้มันจบแล้ว ที่กระบวนการเราเป็นเจ้าของวิญญู เราเป็นเจ้าของที่รับรู้สิ่งที่

มันเวียนตายเวียนเกิด ถ้าเราเข้าใจตรงนี้หมดแล้ว มันไม่ไปแล้ว ช้างนอกเราเข้าใจได้ไหม?

นี่ในสุคโต ในพระพุทธศาสนาบอกสุคโต ถ้าปัจจุบันเราสุคโตแล้ว เราล้างภพล้างชาติที่ใจเรานี้ ถ้าล้างภพล้างชาติที่ใจเราจบแล้วนะ จบหมดเลย ถ้าพอจบที่นั่นแล้ว พอที่นั่นจบมันก็เข้าใจ เวลาในเทศน์จะบอกเลยว่า นรก สวรรค์ อเวจีต่างๆ มันเหมือนกับป้ายรถเมล์ รถเมล์มันจอดตามป้าย จอดตามป้าย ป้ายก็คือป้ายใช่ไหม? รถเมล์เข้าไปจอดป้ายใช่ไหม?

จิตเหมือนรถเมล์ มันเกิดในกามภพ รูปภพ อรูปภพ นี่มิติใจ รถเมล์ป้ายหนึ่งก็เหมือนมิติหนึ่ง มิติหนึ่ง มิติหนึ่ง เวลารถเมล์เข้าไปจอดป้ายนี้ก็มีมิตินี้ ป้ายนี้ก็มีมิตินี้ ใจจิตที่ไปเกิดตามกามภพ รูปภพมันก็ไปเกิดตามมิตินี้ แล้วพอมันทำลายจิตหมดแล้ว มิติอยู่ไหม? ป้ายรถเมล์อยู่ไหม? รถเมล์คันนี้โดนทำลายหมดแล้ว รถเมล์คันนี้โดนย่อยสลายหมดแล้ว ป้ายรถเมล์ยังอยู่ไหม อยู่อยู่เพราะอะไร? อยู่เพราะรถเมล์คันอื่นยังต้องใช้อยู่

นี่ใน ครูบาอาจารย์ท่านจะบอกว่านรก สวรรค์ อเวจีต่างๆ พระพุทธเจ้าไม่ได้สร้าง ไม่มีใครทำมันขึ้นมา มันเป็นธรรมชาติของมันอยู่อย่างนั้น เรื่องวัฏฏะมันมีของมันอยู่อย่างนั้น แต่จิตของเรามันหมุนตามนั้นต่างหาก หมุนตามด้วยกำลังของเวรของกรรม แล้วพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ตรัสรู้ธรรมเพราะชำระล้างตรงนี้สะอาด ถึงเห็นว่าเพราะจิตนี้มันสะท้อนสามโลกธาตุเพราะมันไปหมุนตามมิติ มันไปอยู่ตามวาระ มิติที่มันไปพักอาศัย แล้วพอทำตรงนี้จบแล้วมันก็จบตรงนี้

พอจบตรงนี้ปั๊บ จบนี้จบแล้ว “สุอุปาทิเสสนิพพาน” พระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ เห็นไหม แต่พอพระพุทธเจ้านิพพาน พอพระพุทธเจ้าตาย นั่นนะหมดแล้ว นี่ขณะที่อยู่ที่ว่าพระพุทธเจ้ามีสิทธิอะไร มีอำนาจอะไรเข้าไปอยู่มิติอื่น?

ไม่ได้อยู่ พระพุทธเจ้าไม่ได้ไปอยู่มิติใดเลย ถ้าอยู่ในมิติใดมิติหนึ่ง นั่นก็ยังมี การเกิดไง

พระพุทธเจ้าชำระมิติหมดแล้ว ไม่มีมิติ ไม่มีสิ่งใดๆ ไม่มีภพ ไม่มีสถานที่ ไม่มีอะไรเลยที่จิตของพระพุทธเจ้าจะต้องไปอยู่อีก ไม่เกี่ยวกับมิติเลย เอามิติมาเกี่ยวกับภณีนี้นี้ของขณะที่องค์คุณมาได้ องค์คุณมาอย่างนั้น แต่พระพุทธเจ้าไม่มีนะ พระพุทธเจ้านั้นพ้นจากมิติ จิตของพระพุทธเจ้าพ้นจากมิติ พ้นจากการให้ค่า การคำนวณใดๆ ทั้งสิ้น เพราะมันพ้นไปแล้ว

นี่พอจิตที่พ้นไปแล้วจะกลับเข้ามาสู่มิติอีกไม่ได้ จิตที่พ้นออกไป จิตพระพุทธเจ้าพ้นออกจากมิติแล้วจะกลับเข้ามาอยู่มิติอีก กับพระอรหันต์ที่พ้นออกไปจากมิติ พ้นไปต่างๆ แล้วจะกลับมาอีกไม่ได้เลย ฉะนั้นถึงเอาคำว่ามิติหรือสถานที่ กำลังอะไรต่างๆ มาวัดใจของพระพุทธเจ้าไม่ได้ ไม่เกี่ยวกัน ทีนี้ทางวิชาการ ถ้าทางวิชาการเขาบอกว่าทางวิชาการมันทำวิจัย มันทำอะไรก็ได้ เพราะทางวิชาการเพราะว่าการฝึกปัญญา การค้นคว้าของจิตของเขา

แต่ถ้าพูดถึงการประพาศปฏิบัติ ถ้าพูดถึงหัวใจ ถึงความเป็นจริง มิติในหัวใจของที่ว่ามิติของพระพุทธเจ้ากับมิติขององค์คุณมา ไม่ใช่ เพราะในขณะนั้นพระพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่ พระพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่เพราะอะไร เพราะพระพุทธเจ้าสิ้นกิเลสแล้วแต่ยังมีชีวิตอยู่นะ “สุปปาติเสสนิพพาน” พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ พระอรหันต์เป็นที่ไหน? พระอรหันต์เป็นที่หัวใจ

เพราะหัวใจนี้เวลาสุข-ทุกข์ การเกิด ปฏิสนธิจิตมาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ แล้วเวลาประพาศปฏิบัติไป อาสวกษย ญาณทำลายภพ ทำลายชาติ ทำลายมิติต่างๆ ในหัวใจหมดแล้ว สุปปาติเสสนิพพานคือพระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ อนุปปาติเสสนิพพานคือพระอรหันต์ที่ตายแล้ว ฉะนั้นบอกว่าพระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่กับพระอรหันต์ที่ตายแล้วคืออันเดียวกัน เพราะจิตอันนั้นเป็น

นี่จิตอันนั้นเป็นนะ พอคนเกิดมาเป็นมนุษย์ เราเกิดมาทุกข์ๆ ยากๆ เกิดมามีเวรกรรม ถ้าเราปฏิบัติไม่ถึงที่สุด เราก็ต้องถึงตายไปโดยเวรกรรมของเราต่อไป แต่พอถ้าใครปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ เห็นไหม เป็นพระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ จิตที่เป็นพระอรหันต์อันนี้ มันเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่ตอนนั้น

พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิต กับพระอรหันต์ที่ตายแล้ว กับพระอรหันต์ต่างๆ ที่ในจักรวาลนี้อันเดียวกัน อันเดียวกันคือว่าพ้นจากมิตีทั้งหมด ฉะนั้นถึงว่าบางคนบอกว่าพระอรหันต์ที่มีชีวิตกับพระอรหันต์ที่ตายแล้วมันคนละส่วนกัน ไม่ใช่ อันเดียวกัน มันอันเดียวกัน มันเป็นเอโกธัมโมเหมือนกันหมด มันเป็นอันเดียวกันหมดเลย

ฉะนั้น พระพุทธเจ้าถึงพ้นจากมิตีไป แต่องค์อุทฺตมียังอยู่ในมิตี ถึงมีความคิดใจ ยังมีถึงว่าหยุดก่อน หยุดก่อน สมณะต้องหยุดก่อน เห็นไหม เพราะด้วยความคิดตัวเองว่าตัวเองมีความรู้ขนาดนั้น โดยฐานของความคิดขององค์อุทฺตมียังมีเท่านั้น ไม่เข้าใจเรื่องของหัวใจที่พ้นจากมิตีไปแล้ว

ทีนี้มันก็ย้อนกลับมาวังคิสะ ที่เป็นหมอดูที่มีความชำนาญมาก หัวกะโหลกนี้เกาะปั๊บรู้เลยไปเกิดที่ไหน นี่ไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็เอาหัวกะโหลกมาเรียงกันเลย มีหัวกะโหลกพระอรหันต์ด้วย เขาก็เกาะดูว่าอันนี้ไปนรก อันนี้ไปสวรรค์ พระพุทธเจ้ารับรองหมด พอไปเกาะหัวพระอรหันต์ป๊อกๆ หมด หมดสิทธิ์ นึกไม่ออก นึกไม่ได้

นี่ที่อยู่ในมิตี เห็นไหม ป๊อกๆ ไปนรกชั้นไหน ป๊อกๆ ไปสวรรค์ชั้นไหน ป๊อกๆ ไม่มี ไม่มี มีมิตีกับไม่มีมิตีต่างกันละ พอต่างกันแล้ววังคิสะง เพราะตัวเองถือว่าตัวเองมีปัญญามาก ตัวเองถึงควบคุมทุกๆ อย่าง เข้าใจได้หมดเลย ทีนี้พอมาจนมุมกับพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าถามว่า “แล้วอยากรู้ไหม? อยากรู้ไหม?”

เราเห็นว่าเราเป็นนักปราชญ์ เรามีความชำนาญมาก แต่ถึงที่สุดแล้วมันไปจนตรอก มันแบบมันรู้ไม่หมด อยากรู้ต่อ

“ถ้าอยากรู้ต่อ ให้เรียนเลย ให้บวชมา”

พอบวชมาให้กำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธ พอพุทโธ ตัวเองเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา จบเลย พอเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาจบแล้ว พ้นจากมิตีแล้ว พ้นจากมิตีก็เข้าใจถึงว่าเกาะป๊อกๆ ที่มันไม่มี มันไปไหน แล้วตัวเองพอเข้าใจถึงตัวเองปั๊บ อ้อ นี่เข้าใจหมดเลย แต่ก่อนหน้านั้นไม่รู้

นี่ถึงบอกว่าไอ้คำว่ามิตี วิทยาศาสตร์เรามันสูตรตายตัว มันมีทฤษฎีกรอบแบบว่า ต้องเป็นตายตัวอย่างนั้น ถึงบอกว่าพระพุทธเจ้าก็ยังมีอยู่ในมิตี หรือถ้าคิดว่าพระพุทธเจ้า อยู่คนละมิตี องค์กรมาถึงไม่ทัน เห็นไหม เพราะฐานความคิดว่าพระพุทธเจ้าก็มีชีวิต องค์กรก็มีชีวิต ฉะนั้นสิ่งที่มีชีวิตโดยกิเลสค้นหาความทะยานอยากอันหนึ่ง กับมีชีวิต โดยที่พ้นจากกิเลสไป เขาไม่เข้าใจตรงนี้ เขาถึงบอกว่าหรืออยู่คนละมิตี

ไม่อยู่คนละมิตี มิตีเดียวกัน เพียงแต่ว่าพอเป็นพระอรหันต์ปั๊บ พระพุทธเจ้าเป็น พระอรหันต์อีก ๔๕ ปีเป็นพระอรหันต์หมดเลย พอเป็นพระอรหันต์ปั๊บ นี่ยังมีชีวิตอยู่ สิ่ง ที่มีชีวิตอยู่ตรงนี้นั้นมันเป็นผล อย่างเช่นของสกปรก ถ้าอยู่ของสกปรกนั้น อย่างเช่นกองขยะ ก็ต้องรอให้กองขยะมันย่อยสลายไปหมดเลย มันถึงจะหมดใช่ไหม แต่ถ้ากองขยะนี้รี ไซเคิลมาเป็นวัตถุที่ใช้งานเป็นประโยชน์ มันจะเป็นประโยชน์เห็นไหม

ใจคนก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นกองขยะ มันเป็นกิเลสค้นหาความทะยานอยาก เรา จะเป็นกองขยะตั้งแต่เกิดจนตาย แต่พอมันเป็นกองขยะ หัวใจนี้เป็นกองขยะ แต่เราใช้ ไซเคิลด้วยมรรคญาณ ด้วยทำลายอวิชชาหมดแล้ว จิตนี้ไม่มีแล้ว จิตนี้หมดแล้ว แต่ ร่างกายยังมีอยู่ มันถึงบอกว่าสุอุปาทิเสสนิพพาน-พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ มันเป็น ประโยชน์กับชาวโลกมหาศาลเลย

เพราะความจริง ถ้าเราเป็นชาวโลกด้วยกัน อยู่ในวัฏฏะด้วยกัน คนเราจะเกิด-ตาย โดยธรรมชาติ ที่ไหนมีการเกิดต้องมีการตาย เราตายไปแล้วต้องเกิดหมด เว้นไว้แต่พระ อรหันต์ พระอรหันต์นี่สิ่งที่จะตายก็รอไป รอกาลเวลาให้มันถึงซึ่งหมดอายุขัยนี้เท่านั้น แล้วมันไม่มีการเกิดอีกแล้วเพราะมันสิ้นกิเลส กองขยะนั้นได้รีไซเคิลหมดแล้ว ได้ทำลาย หมดแล้ว มันจะไม่มีการเกิดอีก พอไม่มีการเกิดอีก เราจะได้เจอจิตอย่างนี้อีกแล้ว จะ ไม่ได้มีโอกาสเจอเลย

แต่ในปัจจุบันนี้ท่านยังไม่ตาย ท่านยังมีชีวิตอยู่ เราได้เจอของจริงๆ ใจ คือเราได้ จับต้องพิสูจน์ได้ใจ พิสูจน์ใจที่เป็นเอโกธัมโมได้ เอาสิ่งนี้มาเทียบเคียงได้ นี่มัน ประโยชน์มหาศาลเลย แต่สำหรับตัวท่านเองไม่มีประโยชน์อะไรกับท่านแล้ว เพราะว่า ท่านได้ชำระกิเลส ท่านได้ทำลายกองขยะนั้นหมดแล้ว ใจท่านเป็นธรรมแล้ว ใจท่านเป็น เอโกธัมโมแล้ว

นี่ไงถึงว่าเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา เห็นใหม่ มีครูบาอาจารย์พูดบ่อยมาก ว่าพระพุทธศาสนานี้เราได้ทำบุญกุศล เพราะมีพระภิกษุเป็นเนื่อนาบุญของโลก เนื่อนาบุญดีมาก-น้อยแค่ไหนในพระไตรปิฎกบอกไว้แล้ว ตั้งแต่พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอัครสาวก พระอรหันต์ พระอนาคามี พระสกิทาคามี พระโสดาบัน ถ้าไม่มี ไม่มีให้ทำสังฆทานซะ ทำสังฆทานปั๊บมันเป็นสาธารณะ

นี่พอสังฆทานเราก็ไปติดตรงนั้นกัน สังฆทานหมายถึงว่าเจตนาของเราเป็นสาธารณะ เราไม่ติดบุคคลใดๆ ก็เป็นสังฆทานแล้ว แต่ทางวิชาการเขาพยายามจะบอกกันว่าสังฆทานต้องเป็นอย่างนั้น มันเป็นวัตถุ ถ้าสังฆทานเป็นอย่างที่เขาบอกต้องมีส่วนประกอบของเครื่องไทยทานนะ โรงงานอุตสาหกรรมที่ทำเครื่องไทยทาน มันเป็นคนทำเอง มันเป็นโคตรสังฆทานเลยนั่นนะ

มันเป็นอยู่ที่เรา เราเป็นคนเรามีเจตนาของเราเอง ให้อันนั้นแค่ส่วนประกอบการแสดงออกของจิตเท่านั้น ถ้าใจยังเป็นสังฆทาน เราจะได้สังฆทานแล้วเราจะเป็นความพอใจของเราแล้ว

นี่พูดถึงมิติใจ อธิบายว่าถ้าเขาบอกมิติ มันก็เป็นความคิด เป็นเจตนา เป็นทางวิจัยของผู้ที่มีอยู่ในมิติ มันก็คิดได้เท่านั้น ไม่คิดใจ ไม่ได้ว่าใคร เพราะมันอยู่ที่วุฒิภาวะ ใจของคนที่ไม่มีความหัดมีเกณฑ์เขาคิดได้เท่านั้น จะทำวิจัยขนาดไหนมันก็เป็นโลกียปัญญา-ปัญญาของโลก แต่ถ้าเป็นปัญญาของธรรม มันจะเข้าใจสภาวะแบบนั้น มันจะมีเหตุผลของมันในการประพฤติปฏิบัติ แล้วจะมีเป็นความจริงมากกับใจของเรา เราลองประพฤติปฏิบัติดู สิ่งนี้มหัศจรรย์มาก

เราพูดบ่อยนะกับลูกศิษย์ เวลาเราปฏิบัติอยู่นะ เวลาจิตมันหมุน ปัญญามันหมุน อู๊ย สนุกมากนะ เราจะบอกเลย เราไม่เคยเล่นเกมส์ เราทำอะไรไม่เป็น แต่เราใช้ปัญญาใคร่ครวญเพื่อเปรียบเทียบมาเป็นบุคคลาธิฐาน เวลาเห็นเด็กมันกดเกมส์กด เราบอกว่ามันมันส์สู้ปัญญาหนูหมุนไม่ได้หรอก ระหว่างกิเลสกับธรรมมันสู้กันมันส์กว่านี้เยอะเลย มันเห็นจริงๆ ใจ มันเห็นกิเลสมันเกิดเราดเราไม่ได้คะแนนเลย แต่ถ้าเวลาธรรมมันเกิด โอ้โฮ คะแนนมันให้เต็มไปหมดเลย จะมีความสุขมาก มันเหมือนเกมส์กด เหมือนเด็กที่

มันเล่นเกมส์ เพราะเกมส์กดมันต้องกดให้เข้าเป้า มันถึงได้คะแนนของมัน ไอ้มันเป็นทางเทคโนโลยี

แต่ถ้าเราสร้างของเราขึ้นมา จิตมันสงบอย่างไร แล้วจะออกรู้กาย เวทนา จิต ธรรมอย่างไร ถ้ารู้แล้ว กำลังมันเหมือนคอมพิวเตอร์ ถ้าไฟตกไฟไม่มีนะ ภาพนั้นขึ้นมาไม่ได้หรอก คอมพิวเตอร์เสียด้วย สมาธิของเราไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ สมาธิของเรากำลังไม่พอ มันคุณภาพอันนั้นไม่ได้ มันคุมสิ่งที่เห็น คุมกระบวนการของปัญญาที่มันออกหรือ ค้นหาชำระกิเลส มันทำไม่ได้ มันทำไม่ได้ปั๊บมันต้องกลับมาทำพื้นฐานของสมาธิให้มันคงเหมือนไฟให้นิ่ง พอไฟนิ่งแล้วไฟนี้ใช้ประโยชน์อะไร โอ้ ภาวนาไปจะรู้เหตุรู้ผลไง ทำไมมันถึงภาวนาไป? ทำไมสติมันดี? ทำไมปัญญามันก้าวเดิน? มันมีอะไรรองรับถึงปัญญาถึงมาอย่างนี้?

แล้วพอจิตมันเสื่อมเข้าไปทำไมเราทำอะไรไม่ได้เลย? ทำไมทำแล้วมีแต่ความฟุ้งซ่าน? ทำไมทำแล้วมันมีแต่หัวปักหัวทิ่มดิน? ทำไอ้มันทุกข์มันยากขนาดไหน เพราะมีงผลอะไร? มีงขาดแคลนอะไร? สติดีไม่ดี สติดีแล้วคำบริกรรมรักษาดิใหม่? รักษาอินทรีย์ รักษาหู ตา จมูก ลิ้น กายไม่ให้กระทบอะไรอย่างไร? กระทบแล้วจิตใจมันจะฟูอย่างไร? อู๊ย มันหาเหตุหาผลจากข้างนอกมานะ แล้วมารักษาตัวมันนะ พอรักษาตัวมันมันก็ออกปัญญา โอ้โฮ มันถนอมรักษา

นี่รากฐานของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เพราะมันปฏิบัติไปแล้ว มันจะอาศัยศีล สมาธิ ปัญญาเป็นตัวหลัก นี่คือตัวหลัก นี่คือทฤษฎีนะ นี่วิทยาศาสตร์

แต่ความจริงสติอยู่ที่ไหน สมาธิอยู่ที่ไหน ปัญญาอยู่ที่ไหน มันยังไม่เกิดนะ พอเรารักษาแล้วมันเกิดขึ้นมา โอ้โฮ สติเป็นอย่างนี้ สมาธิเป็นอย่างนี้ ปัญญาเป็นอย่างนี้ พอทำไปมันมีประโยชน์ดีมากอย่างนี้

แล้วพอทำไปจนเพลิน มันเสื่อมมาอย่างนี้ มันหมดไปอย่างนี้ มันจับมันผิดพลาดแล้วมันสอนตัวเอง แล้วตัวเองฝึกฝนตัวเองขึ้นมาจนมันชำนาญขึ้นมา สนุกมากๆ สนุกจนจะอยู่คนเดียว ไม่อยากให้อยู่กับใครเลย แล้วมันหมุนของมันนะ โอ้โฮ เข้าทางจงกรมก็ เด็กมันเล่นเกมส์กดมันต้องไอ้โฮ นิ่งกด ไอ้ที่เราเดินจงกรมนะ มันไอ้โฮ

พอกิเลสมันขึ้นมานะ มันพุ่ง มันคิดไปจินตนาการไปโลกไปหมดเลย พอสมาธิมันมา มันกดไว้ละ พอกดไว้ พอปัญญามันเกิด มันเหมือนกับเราเล่นเกมส์แล้วมันได้แต้ม โอ้โฮ มันชนะ หลวงตาใช้คำนี้ หลวงตาใช้คำว่า “หัวใจของสัตว์โลกเหมือนเก้าอี้ดนตรี กิเลสนั่งหรือธรรมนั่ง” หลวงตาพูดบ่อยมาก ถ้ากิเลสนั่งก็เกมส์กดนั้นแพ้ตลอด ถ้าธรรมะนั่ง เพราะธรรมะคิดดูธรรมะนั่งเต็มหัวใจเลย เวลาวิปัสสนาไปแล้วมันปล่อย มันเป็นธรรมล้วนๆ ของหัวใจ มันมีความสุขแค่ไหนล่ะ?

แต่ถ้ายังไม่สมจุดเลย มันมีความสุขชั่วคราว แล้วความสุขชั่วคราว พลังงานทุกอย่างใช้แล้วมันต้องเสื่อมธรรมดา ถึงเป็นธรรม ถึงเป็นสมาธิ ถึงเป็นปัญญา แต่มีเชื้อไข มีโลก มีวิชาอยู่ในหัวใจ มันก็ยังเฟื่องฟูขึ้นมาได้ ธรรมะก็จะเสื่อมลง พอเสื่อมลงกิเลสก็นั่ง พอกิเลสนั่งก็ทุกข์ยาก ก็ต้องอดนอนผ่อนอาหาร ต้องมีการต่อสู้เพื่อจะให้มันกำลังขึ้นมาต่อสู้กัน

หลวงตาใช้ว่า “เก้าอี้ดนตรี” หัวใจเรานี้เหมือนเก้าอี้ดนตรี แล้วท่านพูดคำนี้ด้วยว่า “กิเลสมันนั่งเต็มกันเลย แล้วถ้าธรรมะมานั่งเต็มกันเลย เต็มเก้าอี้เลย จะมีความสุขขนาดไหน?”

นี่พูดถึงประพุดิปฏิบัติ แล้วพอมันทำลายหมดแล้วนะ ถึงบอกว่าคำว่ามิตินั้นจะโดนทำลายหมดเลย ไม่มี ไม่มีหรอก มิตินี้มันเป็นวิบาก มิตินี้มันเป็นวิญญู คำว่ามิตินั้นใหม่ แต่ตัวเราเอง ถ้าทำลายเราแล้ว มิตินั้นอยู่ข้างนอกนุ่น มิตินั้นเหมือนป้ายรถเมล์ มันเป็นป้ายรถเมล์อยู่นุ่น รถเมล์เราไม่เข้าไปในมิติ รถเมล์เราพ้นไปแล้ว เราทำลายรถเมล์แล้ว มิติไม่มี

แต่เวลาเทศนาว่าการจากพวกเราปุณฺชน พวกเราจะต้องก้าวเดินอยู่ เรามีรถเมล์ เราต้องเข้าพักป้าย เพราะต้องเติมน้ำมัน เราต้องรักษารถเราเอาเข้าป้าย เอาเข้าอู่ ดูแลรักษา เอาหัวใจเราเพื่อถนอมรักษาให้ใจเราได้ออกก้าวเดินในธรรมะ แล้วเพื่อหัวใจของเราเรื่องมิติจะจบไป มันจะเป็นเรื่องเอโกธัมโม ธรรมล้วนๆ ธรรมเหนือโลก ธรรมเหนือธรรมชาติ ธรรมจะนั่งครองในหัวใจของเรา เอวัง